

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 105.898 van 24 april 2002
in de zaak A. 97.079/VII-24.220**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat V. LURQUIN,
 kantoor houdende te 1060 BRUSSEL,
 Zwitserlandstraat 22

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Oekraïense nationaliteit, op 20 oktober 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 september 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 17 april 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 september 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 27 december 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 4 februari 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die, loco advocaat V. LURQUIN, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. MISSEGEERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 22 juli 1999 en verklaarde zich op 23 juli 1999 vluchteling.

1.2. Op 17 april 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 18 september 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 12 juli 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. A. Schmutzer.

Betrokkene, een Oekraïns staatsburger, zou haar land van oorsprong verlaten hebben op 20 juli 1999. Betrokkene kwam aan te België op 23 juli 1999 alwaar ze dezelfde dag een asielaanvraag indiende. Betrokkene zegt in het bezit te zijn van een geldig intern paspoort, maar heeft dit noch bij Dienst Vreemdelingenzaken, noch bij het Commissariaat-generaal voorgelegd. Betrokkenes echtgenoot, V. A. (O.V. 4.869.450) zou op 20 november 1999 eveneens vertrokken zijn uit Oekraïne en op 28 november 1999 betrokkene vervoegd hebben te België, alwaar hij op 29 november 1999 eveneens een asielaanvraag indiende. Betrokkenes twee minderjarige kinderen zouden heden nog in Oekraïne verblijven. Betrokkene zou haar land van oorsprong verlaten hebben omdat ze problemen kende omwille van haar werkzaamheden bij de

Liberaal Partij van Oekraïne. Betrokkene zou sinds januari 1996 lid geweest zijn van de Liberale Partij en gewerkt hebben als adjunct en persattaché van de regionale voorzitter, Nikolai Nesterenko. In april 1998 zou de Liberale Partij (LP) teleurstellende resultaten bij de verkiezingen behaald hebben. Volgens betrokkene zouden de communisten de uitslag vervalst hebben, maar de Liberale Partij zou Nesterenko voor de tegenvallende resultaten verantwoordelijk gesteld hebben. Nesterenko zou weliswaar smeergeld aangeboden gekregen hebben van de communisten, doch zou hier niet op ingegaan zijn. In april 1998 zou het LPkantoor waar betrokkene werkte, gesloten zijn, en zou Nesterenko ontheven zijn uit zijn functie als regionaal voorzitter. Er zou tegen hem een onderzoek geopend zijn in verband met het verduisteren van verkiezingsgeld. Tegelijkertijd zou er door de burgemeester van Tcherkassi, Vladimir Olienik, een onderzoek tegen Nesterenko gestart zijn in verband met het schenden van de privatisatiewetten. Deze vermeende schending betrof "Zoebn", een fabriek waar Nesterenko directeur van was. Kort na april 1998 zou er bij betrokkene een huiszoeking uitgevoerd zijn door twee agenten en één man in burger. Ze zouden bij betrokkene documenten gezocht hebben van de Liberale Partij van Oekraïne in verband met het verduisteren van partijgeld; ze zouden echter niets gevonden hebben. Eveneens vanaf april 1998 zou betrokkene ongeveer tweemaal per maand opgeroepen zijn door het parket van Tcherkassi, ze zou daar ondervraagd zijn over haar werk bij de LP. Dit zou zo doorgegaan zijn tot mei 1999. In april 1999 zou betrokkene bezoek gekregen hebben van drie mannen in burger die haar gevraagd zouden hebben om valse getuigenissen af te leggen tegen Nesterenko. Ze zouden haar hier geld voor aangeboden hebben, maar betrokkene zou geweigerd hebben. Na het bezoek van de drie mannen zou betrokkene Nesterenko hierover ingelicht hebben; volgens hem zou Olienik erachter zitten. Betrokkene zou zich niet tot de politie gewend hebben. Betrokkene zou een week na het bezoek gebeld zijn met de vraag of ze nog niet van mening veranderd was; ze zou opnieuw geweigerd hebben. Op 3 mei 1999 zou betrokkene op weg naar huis in een auto getrokken zijn. Er zouden drie mannen in gezeten hebben, waarvan ze er twee herkend zou hebben van het bezoek in april 1999. Ze zouden betrokkene naar het Oktober Revolutie park gebracht hebben en daar gevraagd hebben waarom ze niet van gedachte veranderd was en haar geslagen hebben. Ze zouden er ook mee gedreigd hebben betrokkene te laten verdwijnen. Uiteindelijk zouden ze betrokkene op het hoofd geslagen hebben waardoor ze het bewustzijn verloor en pas bij haar positieven kwam in het hospitaal. Betrokkenes echtgenoot zou dan de politie gecontacteerd hebben. Er zou een inspecteur naar het ziekenhuis gekomen zijn die een PV van betrokkenes verklaringen opgesteld zou hebben. Betrokkenes echtgenoot zou later nog naar de politie gegaan zijn om te informeren naar het onderzoek, maar die zou hem meegedeeld hebben dat ze de mannen niet konden vinden. Betrokkene zou tot 10 juni 1999 gehospitaliseerd geweest zijn. Op 1 juni 1999 zou er een rechtszaak plaatsgevonden hebben waar betrokkene voor geconvoceerd was om te getuigen tegen Nesterenko. Gezien ze gehospitaliseerd was, zou ze er echter niet aanwezig hebben kunnen zijn. Ondertussen zou betrokkene thuis dreigtelefoons ontvangen hebben dat ze niet in de stad zou kunnen blijven. Ook zou betrokkenes auto beschadigd zijn en haar hond vergiftigd. Betrokkene zou dan op 20 juli 1999 Oekraïne verlaten hebben.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat tegenstrijdigheden tussen betrokkenes opeenvolgende verklaringen en de verklaringen van betrokkene en die van haar man de geloofwaardigheid van betrokkenes asielrelaas ondermijnen. Zo verklaarde betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze lid was van de LP sinds januari 1997, en dat ze in mei 1997 secretaris werd van de partij. Voor het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde betrokkene dat ze sinds januari 1996 lid was van de LP, en dat ze dadelijk adjunct en persattaché van Nesterenko werd. Ook verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal dat ze van april 1998 tot mei 1999 ongeveer twee keer per maand werd opgeroepen en ondervraagd door het parket (CGVS, p. 10). Haar echtgenoot verklaarde daarentegen dat ze de eerste twee maanden wekelijks en daarna ongeveer vijfmaal per week werd opgeroepen, hetgeen toch een groot verschil is (CGVS 16 augustus 2000, p. 2). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat ze bij de aanval op 3 mei 1999 één van de mannen herkende van het bezoek van de drie personen in april 1999 (zie DVZ nr. 42). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene dat ze bij de aanval op 3 mei 1999 twee mannen herkende van het bezoek in april 1999 (zie CGVS p. 11). Bij de Dienst

Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene ook dat haar tijdens het bezoek van april 1999 gevraagd werd valse verklaringen af te leggen op de rechtszitting van 1 juni 1999. Voor het Commissariaat-generaal daarentegen stelde ze van deze rechtszitting af te weten doordat ze een convocatie van het parket kreeg om er te getuigen. Nog bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat de schuld van Nesterenko op 1 juni 1999 niet bewezen werd (zie DVZ nr. 42). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene echter dat ze niet weet wat er op de rechtszaak van 1 juni 1999 gebeurd is en evenmin of ze al afgelopen is. Noch betrokkene, noch haar echtgenoot zouden navraag gedaan hebben over de rechtszaak (zie CGVS p. 14). Betrokkene verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat ze na het bezoek van drie mannen in april gebeld geweest zou zijn met de vraag of ze beslist zou hebben om tegen Nesterenko te getuigen. Betrokkene verklaarde van deze telefoon niets tegen haar man gezegd te hebben (zie CGVS p. 9). Betrokkenes echtgenoot verklaarde echter voor het Commissariaat-generaal dat hij niet thuis was tijdens het telefoontje, maar dat zijn echtgenote hem er bij zijn thuiskomst huilend over inlichtte (zie CGVS 12 juli 2000, p. 3). Betrokkene verklaarde voor het Commissariaat-generaal eerst dat er naar aanleiding van de aanval in mei 1999 geen onderzoek geopend werd. Later in hetzelfde interview verklaarde ze dat er wel een onderzoek was, maar dat ze niet wist of er iets gedaan werd. Ze verklaarde ook dat enkel haar echtgenoot naar de politie ging in verband met het onderzoek (zie CGVS p. 12). Betrokkenes echtgenoot verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat betrokkene begin juli door de politie opgeroepen werd om foto's van verdachten te bekijken. Betrokkene zou er echter niemand op herkend hebben (zie CGVS 16 augustus 2000, p. 12). Betrokkenes echtgenoot verklaarde er eveneens dat betrokkene in oktober 1999 opnieuw opgeroepen werd ter identificatie van foto's van verdachten, maar dat ze er gezien haar verblijf in België niet op kon ingaan (zie CGVS 16 augustus 2000, p. 8). Betrokkene verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat haar belagers nooit haar kinderen vermeld hebben (zie CGVS p. 16). Betrokkenes echtgenoot verklaarde echter het tegendeel (zie CGVS 16 augustus 2000, p. 12 en p. 14). Het is ongeloofwaardig dat betrokkenes echtgenoot haar niet op de hoogte zou hebben gesteld van dreigementen tegen de kinderen. Tenslotte blijft betrokkene zeer vaag op enkele cruciale punten van haar relaas. Zo kan ze niet zeggen hoeveel geld haar aangeboden werd, noch welke valse verklaringen ze precies moest afleggen.

Al deze vaststellingen maken betrokkenes asielrelaas ongeloofwaardig. Bovendien, zelf al zouden betrokkenes verklaringen geloofwaardig zijn, quod non, dan nog voldoen betrokkenes asielmotieven niet aan de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Er dient immers te worden opgemerkt dat uit betrokkenes verklaringen en die van haar echtgenoot blijkt dat de plaatselijke politiediensten wel degelijk inspanningen leverden om de beweerde belagers van betrokkene te vinden. Zo verklaarde betrokkenes echtgenoot voor het Commissariaat-generaal dat betrokkene in de eerste week van juli 1999 opgeroepen werd om foto's van mogelijke verdachten te vergelijken, waar ze echter niemand op herkende (zie CM 16 augustus 2000, p. 12). Tevens verklaarde betrokkenes echtgenoot dat het onderzoek in het kader van de aanval op betrokkene afgesloten werd op 25 oktober 1999 omwille van gebrek aan bewijzen. Dit zou te wijten zijn aan het feit dat betrokkene, gezien haar verblijf te België, niet bij de politie kon verschijnen voor het identificeren van foto's van verdachten (zie CGVS 16 augustus 2000, p. 8). Betrokkene zou dus wel degelijk hebben kunnen rekenen op hulp van vertegenwoordigers van haar overheid. Het afsluiten van het onderzoek zou volgens de verklaringen van betrokkenes echtgenoot te wijten zijn aan het niet verschijnen van betrokkene voor een convocatie van de politie, waardoor er onvoldoende elementen waren om het onderzoek verder te zetten. Zo betrokkene niet tevreden was over de werking van de lokale politiediensten stond het haar vrij hierover klacht in te dienen of bescherming te zoeken bij andere vertegenwoordigers van haar overheid. Betrokkene en haar echtgenoot zouden echter enkel klacht ingediend hebben bij de lokale politiediensten. Ze zouden geen enkele poging ondernomen hebben om elders bescherming te zoeken voor de bedreigingen die ze zouden ontvangen hebben. Er dient dan ook te worden besloten dat betrokkene de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming van haar overheid in haar land van oorsprong niet uitgeput heeft en onvoldoende pogingen ondernomen heeft om in Oekraïne zelf hulp te krijgen.

De documenten die betrokkene voorlegde ter staving van haar asielrelaas (medisch attest, attest politie, geboorteaktes kinderen, lidkaart LP, huwelijksakte, allerhande krantenartikels) kunnen deze conclusie niet wijzigen. Het medisch attest stelt weliswaar dat betrokkene met verschillende verwondingen in het ziekenhuis werd opgenomen, maar bewijst niets in verband met de omstandigheden waarin ze deze letsels zou hebben opgelopen. Het document van de politie stelt dat het onderzoek gesloten werd wegens gebrek aan bewijzen, hetgeen niets zegt over de wil van de politie om de zaak te onderzoeken. Het document specificceert overigens ook niet over welke zaak het gaat. De overige documenten brengen evenmin een bewijs aan van de problemen die betrokkene beweert te hebben gehad. Uit dit alles blijkt dat in hoofde van betrokkene geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kan weerhouden worden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 17 april 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat in het eerste middel de verzoekende partij de schending aanvoert van het algemeen rechtsbeginsel van respect voor de rechten van verdediging, doordat de nota's genomen tijdens het verhoor door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zeer moeilijk leesbaar zijn, en niet toelaten de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangehaalde tegenstrijdigheden effectief op hun waarachtigheid te controleren;

Overwegende dat bij nazicht van het administratief dossier blijkt dat de genoemde nota's wel degelijk leesbaar zijn; dat overigens uit het tweede middel blijkt dat de verzoekende partij in staat is zich omtrent de beweerde tegenstrijdigheden te verdedigen; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat in het tweede middel de verzoekende partij de schending aanvoert van de motiveringsplicht, opgelegd door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 52, § 1, 2/ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 1 A (2) van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève) en van het redelijkheidsbeginsel; dat, volgens de verzoekende partij, de aangehaalde tegenstrijdigheden

niet van aard zijn het asielrelaas op de helling te zetten en de bestreden beslissing geen rekening houdt met de algemene politieke situatie in het land van herkomst;

Overwegende dat het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid laat, meer in het bijzonder voor wat de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag betreft; dat dit verdrag geen rechtstreekse werking heeft; dat bijgevolg in het huidige geval de schending van artikel 1 (A) 2 niet dienstig kan worden aangevoerd;

Overwegende dat, wat betreft de tegenstrijdigheden die de commissaris-generaal heeft vastgesteld, van de kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de kandidaat-vluchteling aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat de commissaris-generaal in het huidige geval op redelijke gronden vaststelt dat een aantal tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij ondermijnen; dat deze tegenstrijdigheden, die geput werden uit de verklaringen van de verzoekende partij, in de bestreden beslissing werden weergegeven;

Overwegende dat het voor de kandidaat-vluchteling niet volstaat om te verwijzen naar de algemene politieke situatie in zijn land van herkomst; dat hij met concrete elementen moet aantonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging kan koesteren in de zin van de voornoemde Conventie van Genève;

Overwegende dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vierentwintig april tweeduizend en twee, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.